

న సయ్య మావయ్య - by సునీల్ దొడ్డ పనేసి

[Back](#) [Home](#)
[ఈ పేజీని పంపండి](#)

ట్రోన్స్ కో మంచి ఉద్యోగ మే నాది, నెల మొదలులో ఐదంకి లతో బయట కో స్టోను. కారు, బంగళా క్షానేంత లే క వోయిన నొంత బై క్, డబుల్ ఛె డూమ్ ఇల్లు లో అర్దుకి ఉండే స్టో మత ఉంది.

ఈ రోజు ఆదివారం అవటం మూలాన నె మృదిగౌ ఏడింటికి లే గి సాను. మొహం కడుక్కునీ ఇంటి ముందు వోర్టీ కో లో కుర్చ్చి వేసుకుని, బొజ్జు మీద చేతులు వేసుకుని, ముందర ఈనాడు వేపర్ వేసుకుని కూర్చున్నాను. శ్రీమతి నా చేతిలో కాఫీ కప్పు ఉంచి అప్పుడే వచ్చిన కూర గాయల వాడితో బేర సారాల్లోకి దిగింది. ఇంకో పక్క మా బంటిగాడు ఏదో పుష్టకం ముందరే సుకుని గట్టిగౌ అవవోసనం పడ్డున్నాడు.

అంత లో "బరే సుబ్బిగా" అంటూ ఊడిపడ్డాడు మా న సయ్య మావయ్య. ఇక్కడ ఈయన గురించి మీకు కొంచెం చెప్పాలి. ఈయన అసలు వేరు నర్సయ్య అయినా ఈయన గురించి తెల్సినవాళ్ళు మాత్రం "న సయ్య" అని పిలుస్తారు.

నీజానికి న సయ్య మావయ్య తో నాకు అమ్మితరుపునగానీ, నాన్నతరపునగానీ బంధుత్వమేమి లేదు. మా అమ్మి వాళ్ళు ఊరతను. తగ్గి వోతున్న పంట దిగుబచ్చుతో పడ లేక వోలాలస్త్రీ అమ్మకుని ఇక్కడ ఉద్యోగం చేస్తున్న కొడుకు దగ్గిరకి వచ్చేసాడు. మనిషి మంచి కలుపుగోలు, అందుకే అంతకు ముందు అంతగా పరిచయం లేక వోయినా వచ్చిన రెండు సంవత్సరాలలో బాగా దగ్గిరయ్యాడు.

కానీ ఈయనకి ఒక ప్రత్యేకత ఉంది (అని నాకు అనిపిస్తుంది). భాటీగౌ ఉన్నప్పుడు ఈయన వస్తే బాగుడ్ను, కాలజీపం అప్పద్ది అనుకుంచాను, పక్కన కూర్చుని మాట్లాడుతుంచే ఎప్పుడు వెళ్ళివోతాడ్రా బాబూ అని ఎదురుచూస్తుంచాను!

సరే ఆదివారం ఉదయం, మంచి స మయం లో వచ్చాడు. రావడంతోనే "సుబ్బిగా" అంటూ వాళ్ళు ఊరు వార్తల చిట్టు ఇప్పుడు.

ఇంతలో ఉన్నట్టుండి మా బంటిగాడు "అమ్మా" అంటూ పెద్ద గావు కేక పెట్టాడు. ఏంటో అని కంగారుగా దగ్గిర కెళ్ళి చూస్తే, "జెట్రీ నాన్న, నీక్కర్లోకి దూరింది!" అని అరిసాడు బీక్క మొహం పెట్టుకుని.

పెంటనే నేను "నువ్వు కదలక్కా, అలానే కూర్చు. కదిలావంటే కుట్టుది" అన్నాను.

వాడి గొంతులో దాక వచ్చి ఆగిన ఏడుపు శ్రీమతి ని చూడగానే తన బైమ్ వచ్చిందని ఒక్కసారి బయట కొచ్చింది. అది చూసి ఆపిడగారు కంగారు!

ఇంతలో మా న సయ్య మావయ్య వచ్చి, "ఇలానే మా ఊళ్ళో .." అంటూ మొదలెట్టాడు.

సరే ఉపయోగ పదే ఆలోచన చెప్పడని అందరి కళ్ళా అటు వైపుతిరిగాయి. నసయ్య మావయ్య మాత్రం ఎవరు వీన్నా వీనక వోయిన తనకి పట్టనట్టు చెప్పుకువోతున్నాడు.

"ఇది ఒక పదిహేను ఇర్కె సంవత్సరాల క్రితం జరిగిన పిపటు. గోపిందాచార్యులని మాడుకోవు ఒక పెద్ద మనిషి ఉండివాడు. డురు కరణం. అబ్బో మహా ఘటి కుడు సుమండి! తను పట్టిన కుందేలుకు మూడే కాళ్ళంచాడు, వాడిస్తొడు, గిలుస్తొడు. అసలకే నోరు కొంచెం పెద్దదేహాజనాలు కూడా ఎదురు చెప్పడానికి జడుస్తారు. దానికి తోడు కొంచెం చాదప్పం, మరి కొంచెం (ఎక్కువే) భయం. ఆ రోజు కూడా మాములుగానే పూజా కార్యక్రమం ముగించి పలవశరం ఆరగించి ఊళ్ళోకి బయలుదేరాడు. సాపిట్లోకి వచ్చి చెప్పులే సుకుంటుంటే చూసాడు ప్రపంచం లోకిల్లా పెద్ద (ఆయన చెప్పిన ప్రకారం) జెర్రిగాడ్డుని! అంత పెద్ద జెర్రిని చూసిన తన్నయుత్వం మాలానో, ఆశ్చర్యం మాలానో, భయం మాలానో, దేసి మాలానెతే ఏంటి మొత్తానికి అక్కడి నుంచి అడుగు కదపలేదు. ఆహవిమినా అదృష్టమను కుందో ఏమో ఆజెర్రితాపీగా ఆయన పంచ లోకి తన నివాసాన్ని మార్చింది!

అసలకే ఆయనది పౌడుగు కాళ్ళ పంచకట్టేమా చీల మండలం దాక చుట్టేసుకు ఉంటుంది. ఇక బయట లోకానికి ఆజెర్రిని చూసే అదృష్టమేది? ఆజెర్రిని మనస్సులో కొన్ని, బయటకి కొన్ని తనకి తెలిసిన బాప్పల్లన్నిట్లో తీట్చినా, తనకి మించిన జ్ఞాని మట్టు ప్రక్కల ఊళ్ళలో లేదనే అభిప్రాయం మాలాన, తత్తుం కర్తవ్యాన్ని ఆయనే ఆలోచించి పెట్టుకున్నాడు.

అలానే కదలకుండా ఐదారు గంటలు నుంచుని ఉన్నాడు, దానంతట అదే వోతుందని, ఆయన ప్రకారం అంతకి మించి ఏజీవీ తీండి తిప్పులు లేకుండా ఉండలేదు. ఆచార్యులుగారి నమ్మకాన్ని వమ్ముచేయుకుండా ఆ అతిథి కదలటం మొదతెట్టింది (ఆయనకున్న స్పఱ్పుజ్ఞానం తో కనిపెట్టి చెప్పిన పిపటుం).

కానీ అనుకున్నది అనుకున్నట్టు చేస్తే అది అతిథి ఎందుకు అవుతుంది? అందుకే అది ఆచార్యులని పిడిచి పెట్టలేదు, చక్కగా మోకాలు కింద బాగం లో ఉన్న గుంటలో తన నివాసం ఏర్పరుచుకుంది.

ఇదంతా నాకెలా తెలుసని ఆలోచిస్తున్నారా?" అని మావైపు చూసాడు మావయ్య. ముగ్గురం బంటిగాడి జెర్రిప్రవోసనం మర్చివోయి శ్రద్ధగా వీనడం చూసి మళ్ళీ చెప్పడం మొదతెట్టడు మావయ్య.

"గోపిందాచార్యులు జెర్రి మీద యుద్ధంగిలవచానికి తను పనిస్తున ప్యాఫోన్ని కొనసాగిస్తున్నాడు. ఇది చూసి విసిగి వోయినా ఆయన సతీమనీ, ఇద్దరు పుత్రికారత్నాలు పరిగెట్టుకుంటూ మాథంటికి వచ్చారు. చెప్పబం మర్చివోయాను, మేము పక్కింట్లోనే ఉండేవాళ్ళం. అప్పటికి మద్యాహ్నం అయ్య సూర్యుడు నడి నెత్తి మీదకు వచ్చాడు. నాకు వెళ్ళచానికి ఇష్టం లేక వోయినా (వెళ్ళినా పెద్ద ప్రయోజనం ఉండదు కాబట్టి) ఏదో నాకు నేను సర్టిచెప్పుకుని, ఆ ముగ్గురు పడతులకి కూడా ధైర్యం చెప్పి వారితో బయలుదేరాను. వీనడని తెలిసినా, ఆయన కష్టం చూసి నాకు తోచిన చిన్న సలవ విసిరాను.

"మీరే మీ అను కోనంటే చిన్నగా ఆ పంచె విష్ణుతాను, ఒక్కసారి ఆ జెర్రి బయట పడిదంటే దాన్ని చంపబ మా తోసి పక్కకు వౌరెయ్యట మా, చెయ్యవచ్చు" అన్నాను.

ఆయనా "వద్దు" అని నా మీద గయ్యి మని అరీచాడు.

సరే అని నా తెలి పి త కుంప బుర్రలో (ఆయన ఉభై శ్యం లో) ఉన్న ఇంకో ఆలోచనని బయట పెట్టాను, "పోనీ కత్తెర తీసుకుని నె మృదిగా పంచెను మోకాలీదాకా కత్తెరి స్తాను, జెర్రి బయట పడుతుంది, మీరూ బయట పడుతారు"

అంతే, ఆయన రుద్రనేత్తుడయ్యాడు, "చె హితే అర్థం కాదా? అలాంటిదే మి చే సినా కాలు కదులుతుంది, జెర్రి నన్న కుడ్తుంది" అన్నాడు.

ఆయన పరిష్టితి చూస్తుంటే అందరికి (ఎంత కోప మున్నా, అది చిరాకు రూపంలో ఫోషు పెడ్తున్నా) పాపం అని పించింది. ప్రొద్దుటి నుంచి చెట్టు బీడులా అలానే నుంచుని ఉన్నాడు.

అంతలో ఆచార్యుల గారి చిన్నకూతురు (అందరూ ఆయన నోట్లోనుంచి ఊడిపడింది అంటారు), "నాకో ఆలోచన వచ్చింది" అని తన తన చిన్న బుర్రలో ఉన్న సలహచే ప్రింది.

సరే, గుడ్డిలో మెల్లి అనుకుని వీరయ్యకు కబురు పెట్టారు. వీరయ్య పట్టంలో తాపి పనులు చేస్తుంటాడు. మా ఊళ్ళో ఎవరు కొంప తేల్చాలన్న వీరయ్యకే కబురు పెడ్తారు. పని తెలి సిన వాడు కావటం మూలానే మో, వచ్చి పిపటిం తెల్పుకున్న పెంటనే, సున్నం ఇసుక తెప్పించుకుని పని మొదలెట్టాడు.

ముందు గోవిందాచార్యులు ఫీ మితంగా ఉండే విధంగా దిష్టై కట్టాడు. తరువాత వీపుకి నీలకడ ఇచ్చేటట్టు గోడ కట్టాడు, ఇటు ఎండ పడకుండా అటు ఒరిగి పోకుండా రెండు నీలుపెత్తు గోడలు కట్టి తన పనితనం చూపించుకున్నాడు.

గోవిందాచార్యులు మాత్రం తన కాలి మీద తిష్టు వేసిన జెర్రి గొడ్డు ఎల్లి పోడానికి (ఇంకా బతి కుంటుందా అని మనలాంటి తెలి పిత కుంపోయ్యేశ్వరు అనుకోవచ్చు) ఎదురు చూస్తూ అలానే ఉన్నాడు.....ఇప్పుటికి కూడా" అంటూ మగించి మావైపు చూసేడు నసయ్య మావయ్య.

మాకు నవ్వులో ఏడవాలో అర్థం కాలేదు. ఇంతలో బంటి గాడి నిక్కుర్లో దూరిన జీవం కథ అయిపోయిందని కాబోలు బయటకి వచ్చింది. తీరా చూస్తే అది జెర్రి కాదు, గాజు పురుగు!

దాన్ని చూసి మా బంటి గాడు జెర్రి అని పోరబడ్డాడు!

సరి, సరి. ఇప్పుడు అర్థమైందానేను నసయ్య మావయ్య గురించి ఎందుకు అలా చె ప్పానో - లేనప్పుడు, వస్తే బాగుండును అని పిస్తుంది, పక్కన కూర్చుని మాట్లాడుతుంటే ఎప్పుడు ఎళ్ళిపోతాడా అని పిస్తుంది!

* * * End * * *

మీ సూచనలూ, సలవలు రచయిత సునీల్ దొడ్డ పనేసి కి తెలియచేయండి.
మీ అభిప్రాయాలు రచయిత లో తెలియచేయండి